
Κατάργηση του ενιαίου ανταποδοτικού τέλους καθαριότητας και φωτισμού σε μη στεγασμένους χώρους επιχειρήσεων ζητά το ΕΒΕΘ

2022/03/22 10:31 στην κατηγορία LOGISTICS

Την κατάργηση επιβολής του ενιαίου ανταποδοτικού τέλους καθαριότητας και φωτισμού στους μη στεγασμένους χώρους των επιχειρήσεων ζητά το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης (ΕΒΕΘ), με επιστολή του στον υπουργό Εσωτερικών, Μάκη Βορίδη.

Η επιστολή, που υπογράφεται από τον πρόεδρο του Επιμελητηρίου, Ιωάννη Μασούτη, εστιάζει στην **έλλειψη ανταποδοτικότητας που παρατηρείται κατά την επιβολή του τέλους** σε μη στεγασμένες επιφάνειες μεγάλης έκτασης.

Η επιστολή

Το κείμενο της επιστολής είναι το ακόλουθο:

Αξιότιμε κύριε Υπουργέ,

Με την παρούσα επιστολή θέτουμε υπόψιν σας ένα αίτημα της επιχειρηματικής κοινότητας το οποίο σχετίζεται με σοβαρά ζητήματα παραβίασης των αρχών της ασφάλειας δικαίου, της διαφάνειας της διοικητικής δράσης και της ίσης μεταχείρισης, τα οποία αναφύονται κατά την εφαρμογή του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου για την επιβολή του ενιαίου ανταποδοτικού τέλους καθαριότητας και φωτισμού.

Όπως γνωρίζετε, οι βασικές ρυθμίσεις σχετικά με την επιβολή και τις διαδικασίες βεβαίωσης και είσπραξης του εν λόγω τέλους θεσπίστηκαν με το ΒΔ 24.9/20.10.1958 (ΦΕΚ Α΄ 171) και στη συνέχεια με τον Ν.25/1975 (ΦΕΚ Α΄ 74). Σύμφωνα με τις ισχύουσες ρυθμίσεις, το τέλος επιβάλλεται σε κάθε ακίνητο που βρίσκεται εντός της διοικητικής περιφέρειας των δήμων, εφόσον ηλεκτροδοτείται και χρησιμοποιείται, βαρύνει τον υπόχρεο πληρωμής του λογαριασμού του ηλεκτρικού ρεύματος, συνεισπράττεται, μέσω αυτού, από τον εκάστοτε πάροχο ηλεκτρικής ενέργειας και αποδίδεται στον οικείο δήμο.

Το ύψος του τέλους για κάθε ακίνητο προκύπτει από τον πολλαπλασιασμό του

εμβαδού των στεγασμένων και μη επιφανειών του ακινήτου επί του συντελεστή του τέλους, ο οποίος ορίζεται, ανά κατηγορία χρήσεως των ακινήτων, με απόφαση των δημοτικών συμβουλίων.

Ειδικά δε για τους μη στεγασμένους χώρους επιχειρήσεων, στο αρ.3 παρ.2 του Ν.25/1975 προβλέπεται ο προσδιορισμός πλασματικού εμβαδού από τις δημοτικές αρχές, επί του οποίου εφαρμόζεται ο αντίστοιχος συντελεστής, εφόσον επ' αυτών αναπτύσσεται επιχειρηματική δραστηριότητα, που συνάπτεται άμεσα με την παραγωγική δραστηριότητα (ΣτΕ 2512/1999, ΔΕΦ ΑΘ 1090/2021).

Το ανωτέρω θεσμικό πλαίσιο, παρά τη μακρόχρονη εφαρμογή του, εξακολουθεί μέχρι σήμερα να αποτελεί πηγή πλήθους ερμηνευτικών προβλημάτων και συνακόλουθων αμφισβητήσεων και διαφορών μεταξύ των υπόχρεων καταβολής και των δήμων.

Βασικό ζήτημα, που ανακύπτει επαναλαμβανόμενα, είναι η έλλειψη ανταποδοτικότητας που παρατηρείται κατά την επιβολή του τέλους σε μη στεγασμένες επιφάνειες μεγάλης έκτασης. Ειδικότερα, η ανταποδοτικότητα αποτελεί ουσιώδες εννοιολογικό γνώρισμα του ενιαίου ανταποδοτικού τέλους καθαριότητας και φωτισμού και έχει την έννοια ότι το τέλος καταβάλλεται από τους υπόχρεους στους δήμους ως αντάλλαγμα για την παροχή ειδικής ωφέλειας, η οποία συνίσταται στην παροχή των υπηρεσιών αποκομιδής και διαχείρισης των απορριμμάτων και ηλεκτροφωτισμού των οδών, των πλατειών κλπ.

Περαιτέρω, η ανταποδοτικότητα επιτάσσει να υπάρχει αντιστοιχία μεταξύ παροχής και αντιπαροχής και επιμερισμός του βάρους στους ωφελούμενους ανάλογα με τον βαθμό χρήσης των παρεχόμενων υπηρεσιών, στη βάση αντικειμενικών και πρόσφορων κριτηρίων.

Ωστόσο, το ισχύον θεσμικό πλαίσιο, λαμβάνοντας ως βάση για τον υπολογισμό του τέλους το εμβαδόν του ακινήτου και μη καθορίζοντας επακριβώς τις κατηγορίες χρήσεων των μη στεγασμένων επιφανειών επί των οποίων επιτρέπεται η επιβολή του τέλους, οδηγεί σε παραβίαση της αρχής της ανταποδοτικότητας στις περιπτώσεις των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες σε ακίνητα με μεγάλη επιφάνεια μη στεγασμένων χώρων.

Πράγματι, στις περιπτώσεις αυτές εντοπίζεται προφανής αναντιστοιχία μεταξύ παροχής και αντιπαροχής, καθώς οι επιχειρήσεις καλούνται συχνά να καταβάλουν υπέρογκα ποσά, ενώ κατά την κοινή πείρα, δεν έχουν αυξημένες ανάγκες καθαριότητας, ιδίως δε αν ληφθεί υπόψη και το γεγονός ότι ειδικά **οι βιοτεχνίες και οι βιομηχανίες προωθούν πλέον τα περισσότερα από τα απορρίμματά τους στην ανακύκλωση**, οπότε η αποκομιδή τους από τους δήμους είναι ιδιαίτερως περιορισμένη.

Επιπροσθέτως, η προβλεπόμενη στο αρ.3, παρ.2 του Ν.25/1975 ρύθμιση, σύμφωνα με την οποία για τον υπολογισμό του τέλους οι δήμοι προσδιορίζουν πλασματικό εμβαδόν για τις μη στεγασμένες επιφάνειες επιχειρήσεων, χωρίς περαιτέρω να ορίζονται αντικειμενικά κριτήρια για τον προσδιορισμό αυτό, μπορεί να οδηγήσει σε άνιση μεταχείριση όμοιων περιπτώσεων και στρέβλωση των όρων του ανταγωνισμού μεταξύ των επιχειρήσεων, ακόμη και εντός των ορίων του ίδιου δήμου.

Ομοίως, η πολυπλοκότητα του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου για τον υπολογισμό του τέλους, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί μετά τις αλλεπάλληλες τροποποιήσεις των βασικών νομοθετημάτων, χωρίς να υπάρξει κωδικοποίηση, δυσχεραίνει σημαντικά τον έλεγχο ορθής εφαρμογής των επίμαχων ρυθμίσεων από τις δημοτικές αρχές και δημιουργεί συνθήκες αδιαφάνειας, καταλείποντας μεγάλα περιθώρια για διαφορετικές ερμηνευτικές προσεγγίσεις, αλλά και την εμφάνιση φαινομένων αυθαιρεσίας.

Όλα τα παραπάνω κλονίζουν τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των πολιτών προς τη Διοίκηση. Το πρόβλημα δε καθίσταται ακόμη εντονότερο, απειλώντας ακόμη και τη βιωσιμότητα επιχειρήσεων, στις περιπτώσεις που διαπιστώνονται διαφορές στα δηλωθέντα τετραγωνικά μέτρα και επιβάλλονται αναδρομικές χρεώσεις και πρόστιμα.

Ενόψει των ανωτέρω, κύριε Υπουργέ, θα ήταν ευκαίιο να προχωρήσετε στην αναμόρφωση του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου με την πρόβλεψη **απαλλαγής των πάσης φύσεως μη στεγασμένων επιφανειών ακινήτων από την καταβολή του ενιαίου ανταποδοτικού τέλους καθαριότητας και φωτισμού**. Η υιοθέτηση της πρότασής μας, θεωρούμε πως θα συμβάλει στην εμπέδωση της ασφάλειας δικαίου, απαλλάσσοντας μεγάλο αριθμό επιχειρήσεων από μία αλυσιτελή οικονομική επιβάρυνση και εξορθολογίζοντας τη λειτουργία των αρμόδιων υπηρεσιών των δήμων.